

Sygn. akt IX U 1671/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy _____ w Gliwicach Wydział IX

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Renata Stańczak
Protokolant:	Gabriela Jokiel

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2018 r. w Rybniku

sprawy z odwołania A. W. (A. W.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o ustalenie właściwego ustawodawstwa

na skutek odwołania A. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 5 października 2017 r.(...)

oddala odwołanie.

Sędzia

Sygn. akt IX U 1671/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 5 października 2017r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. na podstawie przepisów ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych stwierdził, że A. W. od 01.11.2010r., z tytułu prowadzonej działalności, podlega ustawodawstwu polskiemu.

Ubezpieczony wniósł odwołanie od decyzji jw. domagając się zmiany decyzji i ustalenie, że podlega ustawodawstwu Wielkiej Brytanii w okresie objętym decyzją. Wskazał, że przedłożył w organie rentowym wystarczające dokumenty dla ustalenia faktu wykonywania przez ubezpieczonego pracy w firmach brytyjskich, tj. złożył pisemną umowę o pracę, oświadczył, że prace rzeczywiście wykonuje i w ocenie ubezpieczonego brak jest uzasadnionych podstaw, by uznać przedłożone dokumenty za niewiarygodne.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji. Organ rentowy dodał, że brytyjska instytucja ubezpieczeniowa, po analizie dokumentacji uzyskanej od ubezpieczonego, przekazanej przez polski organ rentowy, uznała, że dokumentacja ta nie potwierdza faktycznego pobytu i świadczenia pracy na terenie Wielkiej Brytanii i brak jest podstaw do objęcia A. W. brytyjskim systemem zabezpieczenia społecznego.

Rozpoznając sprawę Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony od(...) prowadzi działalność gospodarczą w Polsce z siedzibą R..

Ubezpieczony dokonał wyrejestrowania z ubezpieczeń w Polsce od (...). i nie odprowadzał składek z tytułu prowadzenia działalności.

Ubezpieczony zawarł umowy o pracę na terenie Wielkiej Brytanii:

- od 02.11.2010r. do 31.12.2012r. z (...) LTD w L.,
- od 01.02.2013r. do 05.03.2014r. z (...) LTD L.,
- od 06.03.2014r. do nadal z (...) LTD w L..

Organ rentowy wszczął postępowanie w sprawie ustalenia ustawodawstwa właściwego dla ubezpieczonego.

A. W. przedłożył organowi rentowemu kopie umów o pracę z pracodawcami brytyjskimi, druki P'45 i P'60 przykładowe payslip i egzemplarze (...) z 6.06.2016r. i 6.07.2016r.

Ubezpieczony nie posiada poświadczenia podlegania ustawodawstwu brytyjskiemu wydane na formularzu E101/A1 od instytucji brytyjskiej.

Organ rentowy pismem z 8.09.2016r. zwrócił się do brytyjskiej instytucji ubezpieczeniowej o potwierdzenie objęcia brytyjskim systemem zabezpieczenia społecznego A. W. w okresach zatrudnienia w Wielkiej Brytanii wymienionych powyżej.

Pismem z 8.11.2016r. instytucja brytyjska wskazała, że brak jest podstaw, by uznać, że A. W. pracował w Wielkiej Brytanii w opisywanych okresach i w związku z tym nie jest w stanie wydać dla niego formularza E101 lub dokumentu A1.

Pismem z (...) organ rentowy poinformował ubezpieczonego, że w okresie od (...). podlega ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych na podstawie art. 11 ust. 3a Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, o czym poinformował także brytyjską instytucję ubezpieczeniową pismem z (...)

Brytyjska instytucja ubezpieczeniowa nie zakwestionowała ustaleń organu rentowego, nie wniosła zastrzeżeń.

W tej sytuacji organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję z 5.10.2017r.

Powyższe Sąd ustalił na podstawie dokumentacji akt organu rentowego oraz umowy zawartej przez ubezpieczonego z (...)k. 11 a.s. i dane z nich wynikające uznał za wystarczające do rozstrzygnięcia sprawy.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art.6 ust.1 pkt.5 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2017r., poz. 1778 ze zm.) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność gospodarczą.

W niniejszej sprawie mamy do czynienia z sytuacją, gdy ubezpieczony wskazywał na wykonywanie, w okresie spornym, pracy w Państwie Członkowskim UE – na terenie Wielkiej Brytanii, gdy równocześnie prowadził działalność gospodarczą w Polsce.

Jak wynika z treści art. 13 ust. 3 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.U.E.L.2004.166.1) osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych Państwach Członkowskich podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną lub, jeżeli wykonuje taką pracę w dwóch lub w kilku Państwach Członkowskich, ustawodawstwu określoneemu zgodnie z przepisami ust. 1.

Natomiast zgodnie z artykułem 16 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16.09.2009r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.U.E.L.2009.284.1 ze zm.) zatytułowanym „Procedura dotycząca stosowania art. 13 rozporządzenia podstawowego”:

1.Osoba, która wykonuje pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich, informuje o tym instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania.

2.Wyznaczona instytucja państwa członkowskiego miejsca zamieszkania niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego oraz art. 14 rozporządzenia wykonawczego. Takie wstępne określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa ma charakter tymczasowy. Instytucja ta informuje wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, o swoim tymczasowym określeniu.

3.Tymczasowe określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa, przewidziane w ust. 2, staje się ostateczne w terminie dwóch miesięcy od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, zgodnie z ust. 2, o ile ustawodawstwo nie zostało już ostatecznie określone na podstawie ust. 4, lub przynajmniej jedna z zainteresowanych instytucji informuje instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania przed upływem tego dwumiesięcznego terminu o niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii.

4.W przypadku gdy z uwagi na brak pewności co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa niezbędne jest nawiązanie kontaktów przez instytucje lub władze dwóch lub więcej państw członkowskich, na wniosek jednej lub więcej instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich lub na wniosek samych właściwych władz, ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego jest określone na mocy wspólnego porozumienia, z uwzględnieniem art. 13 rozporządzenia podstawowego i odpowiednich przepisów art. 14 rozporządzenia wykonawczego.

W przypadku rozbieżności opinii między zainteresowanymi instytucjami lub właściwymi władzami podmioty te starają się dojść do porozumienia zgodnie z warunkami ustalonymi powyżej, a zastosowanie ma art. 6 rozporządzenia wykonawczego.

5.Instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo zostało tymczasowo lub ostatecznie określone jako mające zastosowanie, niezwłocznie informuje o tym zainteresowanego.

6. Jeżeli zainteresowany nie dostarczy informacji, o których mowa w ust. 1, niniejszy artykuł stosuje się z inicjatywy instytucji wyznaczonej przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, gdy tylko instytucja ta zapozna się z sytuacją tej osoby, na przykład za pośrednictwem innej instytucji zainteresowanej.

Niewątpliwie postępowanie organu rentowego było zgodne z wymogami uregulowań Rozporządzeń WE wskazanymi powyżej.

Organ rentowy prawidłowo rozpoznał wniosek ubezpieczonego o ustalenie ustawodawstwa właściwego w trybie art. 16 ust. 2 powołanego Rozporządzenia WE. Organ rentowy bowiem ustalił wstępnie ustawodawstwo właściwe na podstawie art. 16 ust. 2 Rozporządzenia w sposób pozytywny tzn. wskazał jakie ustawodawstwo w związku z transgranicznym zbiegiem tytułów ubezpieczenia jest właściwe.

W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu, organ rentowy w sposób prawidłowych wszczął procedurę wyjaśniającą, konsultował się z brytyjską instytucją ubezpieczeniową, która jednoznacznie wskazała, że brak jest podstaw, by uznać, że A. W. pracował w Wielkiej Brytanii w opisywanych okresach.

Polski organ rentowy w tej sytuacji poinformował brytyjską instytucję ubezpieczeniową o ustaleniu ustawodawstwa polskiego i w terminie dwóch miesięcy oczekiwał na informację ze strony instytucji brytyjskiej o niemożności zaakceptowania takiego ustalenia lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii. Brytyjska instytucja ubezpieczeniowa nie zakwestionowała tego stanowiska, nie wniosła zastrzeżeń.

Nadto bezspornie ubezpieczony nie dysponuje poświadczeniem podlegania ustawodawstwu brytyjskiemu wydanego na formularzu E101/A1 od instytucji brytyjskiej.

W tej sytuacji nie ulega wątpliwości, iż ubezpieczony podlega w okresie spornym polskiemu ustawodawstwu z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce, w związku z czym zaskarżona decyzja organu rentowego jest prawidłowa.

Mając powyższe na uwadze Sąd, na podstawie powołanych przepisów, z mocy art. 477¹⁴ §1 kpc, oddalił odwołanie nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.

SSR del. Renata Stańczak